

MYSTERIE IN DE MOESTUIN

JEANET KINGMA

met illustraties van Myriam Berenschot

Mysterie in de moestuin

PROLOOG

‘Er groeide een knop aan de plant en op een dag barstte er een bloem uit. Het meisje huppelde eromheen en was blijer dan alle vorige dagen.’

- uit *De tuinen van Dorr* van Paul Biegel

Elke keer als ik een vlinder zie, moet ik eraan denken.

Elke keer als ik er eentje zie zitten op een felgekleurde bloem, wil ik naar hem blijven kijken. Ik wil zien hoe hij zijn lange krultong uitrolt om nectar op te zuigen, als limonade door een rietje. Ik wil hem zien opvliegen, zien rondfladderen en weer zien landen op een andere plant. En dan ben ik blij voor hem. En voor de plant. Want ik hou superveel van planten en vlinders. Zeker sinds die ene lente.

Het was de lente van mijn allereerste eigen tuin. En de lente dat ik Bernie leerde kennen. Samen met hem ontdekte ik het. Soms probeer ik me voor te stellen hoe het zou zijn als we de groene kas nooit waren binnengegaan. Soms, maar niet te vaak ...

Jeanet Kingma

Mysterie in de moestuin

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Myriam Berenschot

Creatieve leiding: Clavis Uitgeverij (Philippe Werck)

Redactie: Clavis Uitgeverij

Vormgeving en omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: moestuin, natuurbescherming, vriendschap, familie

NUR 282-283

ISBN 978 90 448 4157 2

D/2021/4124/140

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

1

Pompoenzaadjes

‘Kunnen ze echt zo groot worden?’ Ik staar naar het zakje dat Sofie onder mijn neus houdt. Op de voorkant staat een foto van een lachend jongetje naast een enorme pompoen. ‘Je wilt zeker niet ruilen.’

‘Nee, wat denk je zelf?’ Sofie stopt het zakje in haar jaszak. ‘Trouwens, die foto is vast nep.’

Ik doe mijn handen in mijn mouwen. Het is al april, maar het lijkt wel winter! We staan voor de uitgang van de supermarkt. Sinds deze week is iedereen op school zaadjes aan het ruilen, je krijgt ze bij de boodschappen. Sommige kinderen hebben er al heel veel, omdat ze de zakjes zaad krijgen van hun oma’s of buurvrouwen. Maar niemand geeft de reuzenpompoenen weg en juist die wil ik zo graag!

Sofie stoot me aan. ‘Jikke, opletten!’

Een vrouw met grijs haar duwt me een zakje pompoenzaadjes in mijn handen. ‘Wie weet win je er wel een prijs mee!’

Flespompoen, lees ik.

Ik lach naar de vrouw. ‘Dank u wel!’

Als de vrouw weg is, laat ik het zakje zien aan Sofie. ‘Kijk, ze lijken echt op flessen.’

‘Met deze reuzenpompoen win ik zéker een prijs,’ zegt Sofie.

‘Hoezo? Je hebt toch nog nooit een pompoen gekweekt?’

‘Nou en? Ik ben gewoon goed in winnen.’

Het klopt, mijn zus wint altijd met tennis.

Een vrouw op hoge hakken loopt met haar volle boodschappenkar naar ons toe. ‘Kijk eens, dames. Staan jullie niet voor niets in de kou.’ Ze geeft ons twee zakjes.

‘Alweer flespompoenen,’ zeg ik tegen Sofie, als de vrouw verder klikklakt.

Aan het einde van de zomer mag je je mooiste pompoen naar het winkelcentrum brengen voor de pompoenkweekwedstrijd. Je kunt prijzen winnen.

‘Zullen we naar huis gaan? Mijn vingers bevrozen helemaal!’ Sofie wrijft in haar handen. ‘Ik heb zin in vanavond.’

Ik zucht. Tennistraining! Ik wil er niet aan denken. ‘Even wachten nog,’ zeg ik. ‘Na deze mensen.’

Een man komt samen met twee jongens de winkel uit. Hij duwt een propvolle boodschappenkar. Een stukje voor ons blijven ze staan.

‘Deze hebben we al,’ zegt de man met een schorre stem. Hij heeft kort blond haar. Hij geeft de zakjes een voor een aan de grootste jongen. Zijn haar is langer en slordiger. ‘Hier hebben we er nu vier van. Sjongejonge, dit zijn allemaal dezelfde.’

‘Nou, van hen krijgen we niets, dat zie je zo,’ zegt Sofie zacht tegen mij.

‘Hé, deze mocht ik hebben,’ roept de kleinere jongen. Zijn haar is ook slordig.

‘Ja hoor, tuurlijk!’ De grotere jongen pakt snel het zakje en voor ik het weet, zit hij boven in de lantarenpaal.

Ik stoot Sofie aan. ‘Zag je dat?’ Nooit eerder had ik iemand zo snel zien klimmen!

‘Ophouden met die onzin!’ roept de man. ‘Naar beneden!’

De jongen doet alsof hij het niet hoort, maar toch laat hij zich heel langzaam zakken.

‘Ga het vragen dan, daar, bij die meisjes,’ zegt de man ongeduldig, als de jongen na een paar seconden weer op de grond staat. ‘Zeg gewoon dat je wilt ruilen.’

Sofie en ik kijken elkaar aan.

‘Het lijkt wel alsof die vader ze zelf spaart,’ zeg ik.

De oudste jongen trekt een gezicht en loopt naar ons toe. ‘Hoi, hebben jullie dubbele?’ Zijn jas hangt open, ook al is het koud. Ik moet wel naar zijn witte shirt kijken, zo nieuw ziet het eruit. Er staat een roofvogel met een gele snavel op. *American Eagle*, lees ik.

Ik laat hem mijn zakjes flespompoen zien.

‘Ik heb deze,’ zegt hij en hij geeft mij een zakje met oranje pompoenen erop. *Rode hokkaido*, staat erboven. ‘Ruilen?’

Ik kijk naar de andere zakjes in zijn hand. ‘Heb je geen reuzenpompoen?’

De jongen schudt zijn hoofd. ‘Niet bij me. Thuis wel. Als je wilt ruilen, kom ik hier morgenmiddag na school weer, dan breng ik die mee.’

‘Oké, goed,’ zeg ik direct. Ik geef hem het zakje.

De ogen van de jongen lichten op. ‘Bedankt! Nu heb ik ze allemaal!’ Hij geeft mij de oranje pompoenen en lacht. ‘Dit zijn supergoeie, hoor, wacht maar af.’ Dan loopt hij samen met de man en de andere jongen naar een witte bus op de parkeerplaats. Op de rug van zijn jas staat een grote 7.

2 Gelukspompoen

Sofie en ik zitten aan de keukentafel. We hebben limonade en koekjes gepakt. Mama is er nog niet.

Sofie schuift mijn zakje zaad naar zich toe. ‘Rode hokkaido,’ leest ze. ‘Kende je die jongen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Of toch? Misschien zit hij op tennis of zo.’

‘Nee,’ zegt Sofie. ‘Die zit echt niet op tennis.’

Ik pak het zakje weer van Sofie over. Er staat een foto op, van de oranje pompoen aan een slingerende plant met grote bladeren. Op de achterkant staat hoe je het zaad moet zaaien. Ik scheur het zakje voorzichtig open. Er zitten twee grote platte pitten in.

‘Ga je er morgen echt heen?’ vraagt Sofie. ‘Volgens mij zei die jongen maar wat.’

Ik leg de pitten naast elkaar op tafel. ‘Misschien heb ik dan wel die reuzenpompoenen.’ Ik schuif mijn stoel naar achteren. Natuurlijk ga ik erheen! ‘Ik ga bloempotten halen,’ zeg ik. Handig dat mama een volkstuin heeft. We hebben allemaal tuinspullen in huis. Alleen komt ze door haar nieuwe baan eigenlijk bijna nooit meer in die tuin, behalve als ze ons naar de tennistraining brengt. De tuin is vlak bij de tennisbaan.

Als ik terugkom, heeft Sofie de zak potgrond midden op tafel gezet. We knippen hem open. Met mijn handen schep ik grond in de bloempotten.

Sofie staat op. ‘Nou, ik pak een lepel, hoor.’

We hebben ieder twee potten. Ik plant eerst de flespompoen en daarna de hokkaidopompoen. Zijn naam heeft twee k's, net als de mijne. Wie weet wordt het wel mijn gelukspompoen! Als ik klaar ben, druk ik de grond in de potten goed aan. Ze zien er precies hetzelfde uit.

De deur zwaait open. 'Sofie, Jikke! Waar zijn jullie mee bezig?' Mama is thuis. Ze pakt meteen de zak potgrond van de tafel. 'Zand in de koekjestrommel! Kom op, ik vind dit niet leuk. Waarom doen jullie zulke dingen niet buiten?' Ze kijkt op haar horloge. 'Opruimen, meiden, we eten vroeg. Vanavond tennis.'

Sofie springt op. 'Yess!'

Als we in de auto zitten, begint het te regenen.

'Misschien wordt de training afgelast,' zeg ik hoopvol.

'Dat lijkt mij niet,' zegt mama. 'Dan had ik het wel gehoord.'

Ik speel met mijn racket. 'Waarom moest ik ook alweer op tennis?'

Sofie zucht en kijkt uit het raam.

'Sport is goed voor je,' zegt mama. 'Het is gezond, je speelt samen met andere kinderen en je leert van je af te bijten.' Er klinkt een lachje in haar stem. 'Er is nog genoeg tijd over om lekker op je kamer te dromen, Jikke.' Daarna klinkt haar stem weer serieus. 'En voor de laatste keer: je blijft er een jaar op. Misschien vind je het over een tijdje wel net zo leuk als Sofie.'

Ik laat mijn racket naast me op de bank vallen. Omdat ik geen sport kon bedenken, heb ik maar 'ja' gezegd toen ze vroegen of ik ook op tennis wilde. Nu mag ik er dus niet meer af.

'Gaat papa morgen nog boodschappen doen?' vraag ik. Ik kan maar beter over iets anders beginnen.

3

De tuin en de tennisbaan

Ik hang met mijn neus boven de bloempotten. Ze staan op de vensterbank in mijn kamer.

Vorige week ben ik nog naar de supermarkt gegaan, een paar keer zelfs, maar de jongen kwam niet. Misschien had Sofie gelijk dat hij maar wat zei. Ik heb dus nog steeds geen reuzenpompoenen. Wel heb ik nu de groene. Op school met Emine geruild tegen flespompoenen.

Beneden gaat de telefoon, maar ik let er niet op. Sofie is thuis en omdat zij de oudste is, neemt zij altijd op.

De grond in de bloempotten ziet er nog precies zo uit als een week geleden. Soms praat ik tegen de zaadjes. Maar alleen als er niemand in mijn kamer is, natuurlijk. Stiekem denk ik dat het helpt. Voor de grap hou ik ook weleens mijn oor tegen de bloempot. Wie weet kun je de zaadjes ook horen. Planten leven toch? Levende wezens vinden het bijna altijd fijn als je naar ze luistert of met ze praat. Ik zou bijvoorbeeld nooit tegen zo'n dood ding als mijn tennisracket praten. Wie weet doet Sofie dat wel, omdat ze zo dol op tennis is. Ik hang nog steeds boven de bloempotten. Verbeeld ik het me nou, of zit er in de rechter pot een barstje in de aarde?

Ik schrik als de deur openzwaait. Sofie stormt mijn kamer in. 'Matthijs is ziek, de training gaat niet door,' zegt ze.

Ik veer op. 'O nee?'